

Аби тую зваду в спокоїти рачив,
Би все обачив.
Накоиець там же паияика почтива,
Цорка міщанська, в цноті особлива,
Хотячи ся вивіляти з тумулту оного,
До дому свого, —

Єдеи служалець, а що відай який,
Если був зацний, або ледаякий,
Тяв єї в лоб шаблею, аж упала,
Тканка*) їй спала.

Втім єї з уборів слічних обнажили
А иапів-умерлую там же zostавили,
А мати иещаслива до неї прібіжала,
Гірко плакала.

А других зася сродзе посічеио,
Кійми побито, иїкчемио золжеио.

Потім заледво гди ся укоїли,
Крови людської сполие иаситили,
Помалу-малу почали одходити,

До дому входитьи.

Втім ксьонжа**) прийшли, панюю под-
[вигиул

Вельце смутливую упоминати почали,
Аби фрасуику того поиехала,
В замок їхала.

А вона з жалю праве одмлівала,
Бо в тих термінах ніколи не бувала,
Пречистій себе полецаючи,
Їй ся отдаючи.

*) Головний убір.

**) Ксьондзи.